



zemēs atklāju tādu brīnišķīgu dabīgās kosmētikas firmu kā *Lush*. Nu, ļoooti laba kosmētika, varu no sirds ieteikt! Diemžēl Latvijā to nenopirkt.

Reizi pusgadā dodos pie kosmetologa uz sejas tīrīšanu. Aizeju, iztīru, saņemmu uzdevumu nākt biežāk, taču uzskatu to par mārketinga triku un spītīgi turpinu iet tieši tik bieži, cik pati uzskatu par vajadzīgu.

Ēšana notiek galvā

Ar ēšanu manas attiecības ir vienkāršas: ēdu visu. Tagad jau ēdu. Bet man ir bijuši arī citādi periodi. Tādi, kuros ļoti rūpējos par figūru un domāju, ko drīkstu, ko nedrīkstu ēst. Tagad pašai jābrīnās, ka kādreiz tik daudz par to esmu domājusi, jo nekad neesmu bijusi apaļa un pat ne apaļīga. Laikam vienkārši līdz ar visām citām pasaules sievietēm esmu par to uztraukusies, jo kaut kā tā taču ir iegājies, ka sievietei par savu figūru ir nemītīgi jāuztraucas. Un es arī uztraucos. Līdz sapratu, ka tas viss ir tikai manās smadzēnēs. Bet interesantākais, ka tagad, kad ēdu visu, ko gribu un cik gribu, sveru par kilogramiem četriem mazāk nekā tolaik, kad ēdu gandrīz tikai jogurtus! Dzīvo stresā par to, ka gribas ēst to, par ko pati sev esi noteikusi «to ēst nedrīkst!», un, kad *noraujies*, vēl izjūti vainas apziņu... Nu, smieklīgi! Varbūt, kad kļušu vecāka, patiešām būs jādomā, ko drīkstu ēst, bet tagad mans dzīvesveids ir tik skrienošs, ka vairāk jādomā, kā vispār paspēt regulāri paēst. Kad filmēšana – nav apetītes. Pirms izrādēm arī ne. Nu, un kad tad lai ēd? Naktī! Ēst ap desmitiem vienpadsmitiem vakarā – tas man ir normāli. Un ne jau kaut kādu jogurtiņu, bet, piemēram, makaronus. Un, ja organisms prasa, tam ir jādod, ko prasa!

Taču divvainākais manos ēšanas paradumos ir tas, ka es savu dienu sāku ar... šokolādi. Jā, es patiešām brokastīs ēdu, piemēram, konfektes. Un tā saņemmu enerģiju dienai.

Katru dienu pa filmai

Kas nu man dzīvē tiešām ļoti, ļoti patīk, tās ir filmas. No tām man jau ir izveidojusies atkarība. Ja dienā neno-skatos vienu filmu, šo dienu uzskatu par nepilnvērtīgi nodzīvotu. Filmu skatos no rīta, kamēr draugs vēl guļ un mājās pilnīgs klusums. Tā, ar to savas rīta filmas sajūtu, arī nodzīvoju dienu.

Skatos vecās filmas. Pat no tā laika, kad kino vēl tikai dzima. Man ļoti patīk melnbaltais kino – Fellīni, Viskonti filmas. Šovasar biju Itālijā. Speciāli meklēju un arī atradu Fellīni māju. Man tas bija ļoti svarīgi – vienkārši pasēdēt pie tās uz pakāpiena. Gandrīz nemaz neskatos filmas, kas uzņemtas deviņdesmitajos gados un vēlāk. Tāpēc, ka šo laiku filmas – pat tās, kuras ir mākslinieciski augstvērtīgas, – ir ļoti piesātinātas ar negatīvo. Tēmas, ar kurām var «pacelt» mākslu, izrādās pārsvarā negatīvas. Narkotikas. Vardarbība. Sāpes. Es tādas reti spēju noskatīties. Bet vecajās filmās ir tāds... tik gudrs, tik burvīgs naivums. Skatoties tās filmas, es jūtos pasargāta.

Saka, ka katram cilvēkam kaut kas patīk vai nepatīk, tikai balstoties uz

kļūstu stiprāka.

Kas mani Latvijā bieži vien ļoti traucina: cik svarīgi mēs te katrs gribam būt. Nu, nav tā! Un zvaigznes – nu, kādas mēs te zvaigznes pasaules mērogā?! Kad tu aizbrauc pie tādas klints, saproti, ka nemaz tik svarīgs neesi. Kritis viens akmens, un tevis vairs nebūs. Tas ļoti noliek pie vietas. Un izārstē no liekas lepnības un iedomības.

Dažreiz speciāli pāršķirstu savus vecos albumus. Lai redzētu, cik tīra un patiesa seja man reiz bijusi. Un acis, kuras pasaka visu, kas tev dzīvē svarīgs. Jo ir jau tā, ka ar gadiem cilvēks distancējas, domā, vai to maz vajag teikt, varbūt labāk noklusēt... Un dažreiz tā patiešām ir labāk. Bet tāda domāšana – ko teikt, ko noklusēt – ļoti ļauc tavu pasauli. Traucē būt tam, kas tu patiešām esi.

Par mīlestību

Mēs iepazīnāties stopējot. Viņš apstājās. Tā vienkārši apstājās, izkāpjot palūdza manu telefonu, un – no tās dienas mēs esam kopā nu jau trīs gadus. Ilgākās attiecības, kādas man bijušas. Un tajā nav tik liels mans, cik mana drauga rakstura nopelns. Tas,

„DIVAINĀKAIS IR TAS, KA ES SAVU DIENU SĀKU AR... ŠOKOLĀDI. JĀ, ES PATIEŠĀM BROKASTĪS ĒDU KONFEKTES.»

savām emocijām. Tā man ir ar «Ceļu». Otrā tāda filma ir «Tuvāk». Un nesen noskatījos Viskonti «Baltās naktis». Arī tā tagad ir manējā.

Šovasar noskatījos arī visas trīs «Krusttēva» daļas, un tagad varu teikt: es to filmu burtiski dievinu! Un tieši tāpēc man vajadzēja aizbraukt arī uz Sicīliju. Kad braucu ceļojumā, man ļoti vajag sajūst dabas varenību. Redzēt to, kas ir par mani tūkstoš reizes stiprāks. Stāvēt pie milzu vulkāna, vienkārši dziļi ievilkt elpu un just, ka arī pati tajā brīdī

ka viņš vispār spēj mani paciest. Vēl vairāk: viņš apgalvo, ka viņam mans raksturs patīk tāds, kāds tas ir! Es pati viņam patīku tāda, kāda esmu. Mēs esam ļoti dažādi, ļoti. Bet mīlestība ir tā, kas satur kopā.

Man ir tāds likums: vai nu mīlestība ir, vai nu tās nav, un tad nekā arī nav. Neesmu cilvēks, kas ļoti strādā ar attiecībām. Visur raksta, ka tas ir jā-dara, bet es nedaru. Un līdz šim tā ir izdevies – ka kopā satur nevis darbs pie attiecībām, bet dzirksts. Tā mīlestība

vienkārši ir. Bez piepūles. Man par to nav bijis jācinās. Tā ir ņēmusi un pati nepieņēma.

Esmu ļoti nepacietīga. Es varu būt kašķīga. Un es esmu kašķīga! Man pat liekas, ka nav manas spēkos to mainīt. Varu aizsvilties par vārdu, par vienu vienīgu vārdu! Ja no malas pati uz sevi tādi brīdi paskatītos... Domātu: nu, kur mana sieviete var tik muļķīgi uzvesties! Bet tā sieviete esmu es pati. Ja man būtu slikta diena darbā, tad arī mājās man nekas nav labi. Neprotu laist gar ausīm kritiku, diemžēl manā profesijā bieži jādzird vērtējumi par sevi. Un tie ne vienmēr ir glaimojoši un patīkami. Paldies Dievam, ka man blakus ir tieši tāds cilvēks kā mans draugs, kurš man mēģina spēji īstajā brīdī pateikt: «Tu taču savi dzīvi šobrīd vienkārši bojā ar uztraukumiem, kas nav to vērti!» Un ar to es tagad nodarbojos: mācos distancēties. Dzīvot savā pasaulē, ko nespēj iztraucēt ārēji faktori. Un svešos vairs ļoti nelabprāt laižu tajā savā pasaulē iekšā.

Vienmēr, kad jāsaka tosts, es saku: «Par mīlestību!» Man nav cita tosta. Jā, vēl ir darbs. Bet pāri visam mīlestība, tas pakārtots viss pārējais. Ja man ir bijis posms, kurā mīlestības nav – vienalga, laimīga tā ir vai nelaimīga, – tad man tas ir tukšais posms. Tāda sevis atražošana. Mīlestība dod adrenalīnu. Un tikai no tā adrenalīna es arī barojos.

Par lellēm

Mācīties aktieros nebija mans mērķis. Tāpēc paralēli stājos vēl arī juristos un politologos. Politoloģe es droši vien vairs negribētu būt, bet juriste gan. Joprojām uzskatu to par sev piemērotu profesiju kaut vai tāpēc vien, ka ilgstošās sarunās spēju pierādīt savu taisnību pat tad, kad sirds dziļumos jūtu – taisnība ir otram.

Jā, tagad varu teikt: paldies Dievam, ka dzīve mani ievada teātrī. Jo man tas palīdz dzīvot. Skatuve man ir kā



pestītava. Mana daba ir tik ļoti dažāda, un teātris man ļauj izpaust visas tās puses: būt tādai, tādai un vēl šitādai.

Neesmu leļļu fanātiķe, bet man ļoti patīk marionetes. It kā tik neatkarīga lelle, tikai gluži vai neredzami diegi pie rokām, kājām un galvas. Bet tie diegi liek viņai kustēties pēc mana prāta un vēlmēm. Esmu stundām ilgi skatījusies uz cilvēkiem un domāju: visticamāk, mums visiem ir tādi diegi. Un dažreiz es pilnīgi skaidri jūtu, kā mani kāds aiz tiem diegiem vada. Nezinu, var jau būt, ka tā tas man vienai visā pasaulē, bet – ir brīži, kad galīgi negribas iet tajā virzienā, bet jūti, ka tevi kāds burtiski turp stumj. Un tagad ir tā, ka es arvien biežāk tam ļaujos, pieturoties marionešu filozo-

fijai, ko pati izdomāju. Vienu dienu es vienkārši sapratu, ka esmu mēģinājusi tik ļoti daudz ko savā dzīvē ietekmēt. Bet gandrīz viss, ko esmu gribējusi, ir papildījis ne tāpēc, ka esmu kā tanks uz to stūrējusi. Nē, tā vienkārši ir noticis. Tāpēc tagad es arvien biežāk ļaujos virzienam, kuru jūtu kā savu ceļu. Un nelaužos tur, kur priekšā ir siena.

Šis man ir īpašs laiks. Viss šis gads. Ne tāpēc, ka krīze un viss apkārt mainās. Šis ir īpašs gads man kā cilvēkam. Esmu pārvērtējusi savas attiecības. Ar citiem. Pašai ar sevi. Līdz tam tikai skrēju un kaut ko drudzaini darīju. Tādā pretīgā, putrainā steigā. Šogad es iemācījos dzīvot lēnāk, atguvu mieru pati ar sevi. Beidzot. ❀